

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 370/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. D. B., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. V., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 35 ods. 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 1, čl. 3 ods. 1, čl. 36 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. apríla 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžo 265/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. D. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júla 2011 doručená sťažnosť JUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 35 ods. 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 1, čl. 3 ods. 1, čl. 36 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1

a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 5. apríla 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžo 265/2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že personálnym rozkazom riaditeľa Slovenskej informačnej služby (ďalej len „SIS“) vydaným 31. júla 2006 bol sťažovateľ odvolaný z funkcie starší referent špecialista ... a zároveň dňom 2. augusta 2006 ustanovený do funkcie referent ... K tomuto prevedeniu malo dôjsť v dôsledku organizačných zmien.

Proti uvedenému personálnemu rozkazu riaditeľa SIS podal sťažovateľ rozklad, o ktorom rozhodol riaditeľ SIS rozhodnutím z 2. januára 2007 sp. zn. PK-26-10/2006 tak, že tento rozklad zamietol a rozhodnutie (riaditeľa SIS, pozn.) potvrdil.

Proti rozhodnutiu o rozklade podal sťažovateľ žalobu na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý rozsudkom sp. zn. 2 S 23/2007 zo 17. apríla 2009 rozhodnutia prvostupňového, ako aj druhostupňového správneho orgánu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Proti rozsudku krajského súdu podal riaditeľ SIS odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 1 Sžo 265/2009 z 5. apríla 2011 tak, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 S 23/2007 zo 17. apríla 2009 zmenil tak, že žalobu zamietol. V relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia najvyšší súd uviedol, že *„Organizačné zmeny na sekcii S SIS boli realizované nariadením riaditeľa SIS 13/2006, ktorým sa menilo a dopĺňalo nariadenie riaditeľa SIS č. 32/2004, ktorým sa ustanovil Organizačný poriadok SIS. Sekcia S SIS, na ktorej bol zaradený žalobca, bola zrušená a jej kompetencie boli rozdelené medzi sekcie E, D a U...“*

Podľa názoru odvolacieho súdu bola správna argumentácia žalovaného v súvislosti s posúdením charakteru nariadenia riaditeľa SIS. Z personálneho rozkazu i z druhostupňového správneho rozhodnutia je zrejmé, že odvolanie žalobcu z funkcie a jeho ustanovenie do inej funkcie sa uskutočnilo z dôvodu organizačných zmien, ktoré sa realizovali nariadením riaditeľa SIS č. 13/2006 a teda základom pre personálny rozkaz jednoznačne bolo práve toto nariadenie riaditeľa SIS. Ide o vnútorný predpis, ktorý je osobitným prípadom normatívnych právnych aktov nesmerujúcich voči subjektom stojacim mimo systému vzťahov organizačnej nadriadenosti a podriadenosti vo verejnej správe. Smeruje len voči subjektom ovládaným organizačnou podriadenosťou vo vzťahu

k správneho orgánu, ktorý takýto normatívny akt vydal. Jedná sa o abstraktné formy vnútornej činnosti verejnej správy s povahou interných normatívnych aktov. Od normatívnych právnych aktov, ktoré majú vonkajšie právne účinky, sa vnútorné predpisy odlišujú najmä tým, že ich právne účinky smerujú výlučne voči služobne podriadeným subjektom, i keď individuálne nešpecifikovaným a v tomto zmysle sú aktmi internými. Vzhľadom k tomu, že nemajú všeobecnú záväznosť, nie sú prameňmi práva, ale sú pre ich adresátov záväzné a nesmú byť v rozpore so zákonmi. Nariadenie riaditeľa SIS preto nemá povahu všeobecne záväzného právneho predpisu.

Personálny rozkaz bol vydaný dňa 31.7.2006 a žalobcovi (sťažovateľovi, pozn.) bol vyhlásený dňa 1.8.2006. Týmto dňom bol žalobca aj odvolaný z dovtedajšej funkcie a nasledujúcim dňom 2.8.2006 bol ustanovený do novej funkcie. Podľa odvolacieho súdu je preto zrejmé, že žalobcovi bol personálny rozkaz oznámený v súlade so zákonom, pretože personálne rozkazy musia byť vyhlásené príslušníkom najneskôr v deň ich odvolania z dovtedajšej funkcie. V deň nadobudnutia účinnosti schválených tabuliek (2.8.2006) bola pôvodná funkcia žalobcu zrušená. Obsadenie novej funkcie je možné ustanovením príslušníka do funkcie, a to personálnym rozkazom, ktoré sa príslušníkovi oznámi vyhlásením alebo doručením.“

Najvyšší súd k výkladu § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol: „... je potrebné zdôrazniť skutočnosť, i služobný pomer príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície je svojou povahou inštitútom verejného práva - ide o právny pomer štátnozamestnanecký.

Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvyrazňuje skutočnosť, že nemožno hovoriť o modifikácii súkromnoprávneho pomeru, ale o špecifickom štátnozamestnaneckom pomere verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu.

... v súvislosti s výkladom ustanovenia § 33 ods. 1 zákona prisvedčiť žalovanému v tom zmysle, že dikcia zákona hovorí o ustanovení do „voľnej funkcie“ a nie do primeranej resp. adekvátnej funkcie. Logickým výkladom citovaného ustanovenia preto dôvodne možno

dospieť k záveru, že citované predpoklady sa posudzujú z hľadiska potrieb a požiadaviek pre danú voľnú funkciu, čo nemožno vykladať tak, že v prípade splnenia požadovaných kritérií je automaticky nárokovateľná adekvátna voľná funkcia, preto odvolací súd dospel k opačnému záveru ako súd prvého stupňa – že tento postup nebol v rozpore s ustanovením § 33 ods. 1 zákona.»

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ tvrdené porušenie práva na „rovnosť pred zákonom“ podľa čl. 12 ods. 1 ústavy, čl. 1 listiny a čl. 14 dohovoru a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zdôvodňuje tým, že „v totožnej veci dvom osobám právo priznal, v prípade sťažovateľa však použil výklad pre sťažovateľa nepriaznivý“. Tým podľa jeho názoru bolo porušené aj „právo na predvídateľnosť súdneho rozhodnutia“. Porušenie svojich práv vidí sťažovateľ v arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia, keď najvyšší súd v predchádzajúcich veciach rozhodol určitým spôsobom, pričom v jeho veci najvyšší súd „bez ďalšieho zaujal odlišné stanovisko“. Namietané porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 38 ods. 2 listiny sťažovateľ vidí v tom, že „druhostupňový súd vo veci nenariadil pojednávanie... druhostupňový súd len základe listinných dôkazov bez ďalšieho ústneho vyjadrenia svojím rozhodnutím negoval závery prvostupňového súdu. Uvedeným porušil základné ľudské právo vyjadriť sa verejne ku všetkým skutočnostiam...“. Namietané porušenie čl. 35 ods. 3 ústavy sťažovateľ odôvodňuje tým, že podľa jeho názoru „museli na iných oddeleniach vzniknúť pracovné miesta s rovnakým pracovným obsahom. Je v rozpore s právom na prácu zakotveným v článku 35 Ústavy, aby v dôsledku organizačnej zmeny sa organizačné miesta dá sa povedať len premenovávali s cieľom dostať do organizácie ľudí pohodlných novému vedeniu.“. Z tohto dôvodu sa sťažovateľ domnieva, že napadnutým rozhodnutím bol diskriminovaný a že došlo aj k porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 3 ods. 1 listiny.

Sťažovateľ v závere sťažnosti navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Vyslovil, že rozsudkom zo dňa 5. 4. 2011 vydanom v konaní ISžo/265/2009 Najvyšším súdom Slovenskej republiky sú porušené sťažovateľove práve na rovnosť, prácu a spravodlivý súdny proces garantované článkom 12 odsekmi (1) a (2), článkom 35 odsekom (3), článkom 46 odsekom (1), článkom 48 odsekom (2) Ústavy, článkom 1,

článkom 3 odsekom (1), článkom 36, článkom 38 odsekom (2) Listiny, článkom 6 odsekom (1), článkom 14 Dohovoru,

2. Zrušil rozsudok zo dňa 5. 4. 2011 vydaný v konaní I Sžo/265/2009 Najvyšším súdom Slovenskej republiky,

3. Priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1000,- €,

4. Zaviazal Slovenskú republiku zaplatiť mi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenejšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

1. Najzávažnejšou námietkou sťažovateľa je arbitrárnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a námietka, že najvyšší súd v dvoch obdobných prípadoch, ako je prípad sťažovateľa, rozhodol odlišne, ktorou sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa § 33 ods. 1 zákona policajt sa ustanovuje do voľnej funkcie s prihliadnutím na jeho zdravotný stav, na splnenie kvalifikačných predpokladov na funkciu, dĺžku a druh odbornej praxe a na závery služobného hodnotenia. Do funkcie, na ktorú sa podľa

osobitných predpisov 10aa) vyžaduje špeciálna odborná spôsobilosť, možno policajta ustanoviť, len ak spĺňa túto spôsobilosť.

Podľa § 35 ods. 1 zákona policajt v služobnom pomere sa prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože

a) v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia...

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Podľa názoru ústavného súdu výklad najvyššieho súdu týkajúci sa § 35 ods. 1 písm. a) zákona v napadnutom rozsudku nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu možno považovať za dostatočné a presvedčivé. Najvyšší súd pri aplikácii do úvahy pripadajúcich ustanovení zákona poukázal na osobitosť charakteru služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov, pričom kardinálnym v posudzovanej veci bol výklad termínu voľná funkcia podľa § 33 ods. 1 zákona. Najvyšší súd sa aj vzhľadom na osobitý charakteru služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov priklonil k výkladu, že tento termín nemožno zamieňať

s pojmom primeraný, respektíve adekvátny, preto v prípade splnenia požadovaných kritérií nie je automaticky nárokovateľná adekvátna funkcia, preto podľa neho postup riaditeľa SIS nebol v rozpore s § 33 ods. 1 zákona a správna úvaha použitá v rozhodnutí riaditeľa SIS bola prípustná.

Ďalším dôvodom, prečo sa najvyšší súd odklonil od právneho názoru krajského súdu, spočíval v tom, že nesúhlasil s argumentáciou krajského súdu, že v danej veci bol nedostatočne zistený skutkový stav na posúdenie veci a rozhodnutie bolo nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pretože, ako uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, *„nič mu nebránilo zadovážiť si dôkazné prostriedky, ktorých vykonanie považoval za nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§120 ods. 1 OSP, a to i tých, ktoré nie sú nevyhnutnou súčasťou administratívneho spisu - interné normatívne akty), resp. osvojiť si skutkové zistenia medzi účastníkmi nesporné (§ 120 ods. 3 OSP)“*.

V tejto súvislosti treba spomenúť, že najvyšší súd dostatočne vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil, prečo argument sťažovateľa, že napadnuté rozhodnutie riaditeľa SIS bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, nie je na mieste. Ústavný súd sa v plnej miere stotožňuje s aplikovaným výkladom najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku týkajúcim sa internej normatívnej inštrukcie, resp. aktu. Tento podľa názoru uvedeného v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu nemožno považovať za právny predpis ani prameň práva, ale treba ho považovať za akt riadenia. Z uvedeného dôvodu potom najvyšší súd bez ďalšieho nemohol aplikovať ustanovenie § 250j ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), pretože organizačná zmena nemala povahu právneho predpisu.

Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa a tiež preskúmateľným spôsobom zdôvodnil, prečo sa odchyľil od názoru krajského súdu. Z tohto dôvodu ústavný súd dospel k záveru o nedostatku relevantnej súvislosti medzi označeným základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K námietke sťažovateľa, že v obdobnej veci najvyšší súd rozhodol inak, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru,

v zmysle ktorej diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (mutatis mutandis PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). V posudzovanom prípade však nejde o takú situáciu, pretože najvyšší súd zdôvodnil logickými argumentmi, ako a prečo dospel k odlišnému záveru, preto podľa názoru ústavného súdu ani nedošlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia ako imanentnej súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. Sťažovateľ ďalej namietal, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu došlo aj k porušeniu čl. 35 ods. 3 ústavy, pretože *„je v rozpore s právom na prácu zakotveným v článku 35 Ústavy, aby v dôsledku organizačnej zmeny sa organizačné miesta dá sa povedať len premenovávali s cieľom dostať do organizácie ľudí pohodlných novému vedeniu“*.

Ústavný súd v súlade s judikatúrou uvádza, že právo na prácu nemožno chápať ako právo na konkrétnu prácu, na ktorú má občan príslušnú kvalifikáciu (m. m. II. ÚS 12/93, II ÚS 47/98).

Odhladnuc od faktu, že uvedená námietka sťažovateľa nemá ústavnoprávny rozmer a nie je ničím podložená, ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané

porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotnoprávneho charakteru a ústavnoprocesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia (m. m. III. ÚS 411/2010).

3. Sťažovateľ v tejto súvislosti tiež namietal, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bol diskriminovaný a že týmto došlo k porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 3 ods. 1 listiny. S touto námietkou sťažovateľa bezprostredne súvisí aj jeho námietka porušenia princípu rovnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 ústavy, čl. 1 listiny a čl. 14 dohovoru.

Ústavný súd k uvedenej námietke v súlade s jeho judikatúrou uvádza, že za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (mutatis mutandis PL. ÚS 21/00 a PL. ÚS 6/04).

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ v posudzovanom prípade nebol diskriminovaný, pretože, ako už bolo uvedené, najvyšší súd v napadnutom rozsudku vysvetlil svoj odlišný názor preskúmateľným spôsobom a v konečnom dôsledku argument sťažovateľa o dvoch prípadoch, keď v „totožných“ veciach rozhodol odvolací súd tak, že vyhovel týmto osobám (potvrdil rozsudky o zrušení rozhodnutia riaditeľa SIS), podľa názoru ústavného súdu neobstojí, pretože v jednom prípade najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu z iného dôvodu (sp. zn. 6 Sžo 373/2009) a v druhom prípade síce potvrdil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici o zrušení rozhodnutia riaditeľa SIS, ale vec vrátil na ďalšie konanie (sp. zn. 6 Sžo 27/2008). Z povahy takéhoto kasačného rozhodnutia však vyplýva, že nie je vylúčené, že všeobecný súd dospeje k tomu istému názoru ako v prípade sťažovateľa. Inak povedané, sťažovateľ neargumentoval dvoma konečnými opačnými právoplatnými rozsudkami v rovnakej situácii, na základe ktorých by bolo možné uvažovať o diskriminácii. Z uvedeného dôvodu ústavný súd námietku porušenia zákazu diskriminácie považoval za nedôvodnú, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Na základe tohto

zistenia ústavný súd dospel aj k obdobnému záveru o neopodstanenosti namietaného porušenia princípu rovnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 ústavy, čl. 1 listiny a čl. 14 dohovoru a sťažnosť aj v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

4. Ústavný súd sa v neposlednom rade musel vysporiadať aj s námietkou porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 38 ods. 2 listiny napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorú sťažovateľ videl v tom, že „*druhostupňový súd vo veci nenariadil pojednávanie*“ a že sa nemal možnosť „*vyjadriť sa verejne ku všetkým skutočnostiam*“.

Ústavný súd tu poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, v ktorej najvyšší súd uviedol, že „*vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (§250ja ods. 2 OSP) s tým, že rozsudok verejne vyhlásil dňa 5. apríla 2011 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP)*“.

Podľa § 250ja ods. 2 OSP odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, vo veciach podľa § 250i ods. 2 alebo ak vykonáva dokazovanie.

Aj túto námietku sťažovateľa ústavný súd vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože najvyšší súd v posudzovanom prípade nemal povinnosť nariadiť pojednávanie, pretože nešlo o prípad, kedy by to vyžadoval verejný záujem (sťažovateľ to ani nenamietal), a tiež nevykonával dokazovanie, len právne posúdil relevantné skutočnosti, ktoré už boli obsahom súdneho spisu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje v merite veci, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení základného práva vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 38 ods. 2 listiny. Túto možnosť sťažovateľ mal v priebehu správneho konania, ako aj v konaní pred súdom, čo, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, aj využil. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru o nedostatku ústavne relevantnej súvislosti medzi namietaným postupom najvyššieho súdu a základným právom vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 38 ods. 2 listiny, preto sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd odmietol predloženú sťažnosť ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, priznanie finančného zadosťučinenia a nároku na náhradu trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2011